Рішення
разової спеціалізованої вченої ради
про присудження ступеня доктора філософії

Здобувач ступеня доктора філософії **Динь Оксана Василівна**, 1981 року народження, громадянка України, освіта вища: закінчила у 2004 році Київський національний університет імені Тараса Шевченка за спеціальністю «Мова та література (грузинська, англійська)». Виконала акредитовану освітньо-наукову програму підготовки здобувачів третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти 37106 Філологія, спеціальності 035 Філологія.
Разова спеціалізована вчена рада, утворена наказом Київського національного університету імені Тараса Шевченка № 239-34 від 11.05.2026 року, у складі:

Голови разової
спеціалізованої вченої ради – **Наталі ІСАЄВОЇ,** доктора філологічних наук, доцента, в.о. завідувача кафедри в'єтнамської і китайської філології та перекладу Навчально-наукового інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Рецензентів – **Ірини ПРУШКОВСЬКОЇ,** доктора філологічних наук, професора, професора кафедри іноземних мов ННІ міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка;
Юлії КУЗЬМЕНКО, кандидата філологічних наук, доцента кафедри індонезійської, корейської, японської філології та перекладу Навчально-наукового інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка;

Офіційних опонентів - **Івана СЕМЕНІСТА,**
доктора філологічних наук, професора, проректора з науково-педагогічної роботи та стратегічного розвитку Київського національного університету будівництва та архітектури;
Дмитра МОСКАЛЬОВА, кандидата філологічних наук, доцента, завідувача кафедри східної культури і літератури факультету східних мов Київського столичного університету імені Бориса Грінченка.

на засіданні 10 липня 2026 року прийняла рішення про присудження ступеня доктора філософії з галузі знань «03 Гуманітарні науки» Динь Оксані Василівні на підставі публічного захисту дисертації «Творчість Рауля Чілачави в контексті українсько-грузинського діалогу» за спеціальністю 035 Філологія.

Дисертацію виконано на кафедрі мов і літератур Далекого Сходу та Південно-Східної Азії Навчально-наукового інституту філології Київського

національного університету імені Тараса Шевченка Міністерства освіти і науки України, м. Київ.
Науковий керівник – Асадчих Оксана Василівна, доктор педагогічних наук, професор, в.о. завідувача кафедри індонезійської, корейської, японської філології та перекладу Навчально-наукового інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка.
Дисертацію виконано у вигляді спеціально підготовленого рукопису українською мовою, що повністю відповідає вимогам пункту 6 Порядку присудження ступеня доктора філософії та скасування рішення разової спеціалізованої вченої ради закладу вищої освіти, наукової установи про присудження ступеня доктора філософії, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 січня 2022 року № 44 (зі змінами) та містить нові науково-обґрунтовані результати, а саме: комплексно освоєно проблему літературної взаємодії Р. Чілачави з українською літературою. Уточнено визначення поняття «етнонаціональна ідентичність» у порівняльно-літературознавчій проекції. Розроблено моделі формування етнонаціональної ідентичності поета. Охарактеризовано основні домінанти художнього світу та способи їх творення в творчості Р. Чілачави. Здійснено системне дослідження перекладів Р. Чілачави в компаративному аспекті. Досліджено явище автоперекладу в доробку грузинського поета-перекладача.

Здобувач має 9 наукових публікацій за темою дисертації, з них: 2 статті, опубліковані у наукових фахових виданнях України категорії «Б», 1 у виданні, що індексується у наукометричних базах Scopus та Web of Science, 6 статей у інших фахових наукових виданнях, а також 5 тез доповідей і повідомлень на науково-практичних конференціях, в тому числі міжнародних:

1. Динь О.В. Перекладацький бриколаж: українсько-грузинський літературний контекст. *Східні мови та літератури. Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка*. В.1(29). 2023. С.63-67. URL: https://doi.org/10.17721/1728-242X.2023.29.10

2. Динь О.В. Грузинські мотиви в творчості українських поетів першої половини XX ст. *Вісник науки та освіти. Філологія.* 2025. Вип. 7 (37). С. 275-290. URL: https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-7(37)-275-290, https://perspectives.pp.ua/index.php/vno/article/view/27204

3. Асадчих О.В., & Динь О.В. Трансформація поетичних форм збірки Івана Франка «Зів'яле листя» у перекладах Рауля Чілачави. *Східний світ*. 2024. Вип. (4 (125). С. 64-76 URL:https://doi.org/10.15407/orientw2024.04.064

У дискусії взяли участь голова і члени спеціалізованої вченої ради та висловили зауваження:

Ісаєва Наталя Станіславівна, доктор філологічних наук, доцент, в.о. завідувача кафедри мов і літератур Далекого Сходу та Південно-Східної Азії

Навчально-наукового інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна без зауважень.

Прушковська Ірина Віталіївна, доктор філологічних наук, професор, професор кафедри іноземних мов НН інституту міжнародних відносин Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. У тексті дисертації подекуди трапляються окремі технічні огріхи, зокрема поодинокі одруківки та мовностилістичні неточності, які не мають системного характеру, однак потребують редакційного уточнення перед поданням роботи до захисту (зокрема, на 5, 7,11, 14, 27, 83 сторінках тексту).

2. В окремих підрозділах дисертації доцільним видається посилення підсумкових елементів викладу, зокрема шляхом введення більш розгорнутих узагальнювальних абзаців, що чітко фіксували б результати проведеного аналізу (наприклад, у деяких підрозділах першого та другого розділів). Це сприяло б підвищенню структурної виразності та логічної завершеності дослідження

Кузьменко Юлія Сергіївна, кандидат філологічних наук, доцент кафедри індонезійської, корейської, японської філології та перекладу Навчально-наукового інституту філології Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. Потреба в уніфікації написання ініціалів та прізвищ згадуваних дослідників і митців;

2. У тексті роботи здебільшого наводяться переклади віршів Р. Чалачави без оригіналів, але на с. 159 бачимо вірш грузинською мовою без перекладу. Оскільки робота пов'язана з грузинським поетом і його творчістю, варто було б додати оригінали віршів до вже наведених перекладів;

3. Деякі підрозділи закінчуються цитуванням інших дослідників без узагальнення наведеної інформації та демонстрації думки самої здобувачки щодо проаналізованих підходів і матеріалу;

4. До назв творів грузинською мовою можна додати переклад у дужках для читацької аудиторії, яка не знає цієї мови.

Семеніст Іван Васильович, доктор філологічних наук, професор, проректор з науково-педагогічної роботи та стратегічного розвитку Київського національного університету будівництва і архітектури. Оцінка позитивна із зауваженнями:

1. У першому розділі, аналізуючи концептуальні межі транскультуралізму (підрозділ 1.1.2), авторка залучає солідний масив теоретичних праць (М. Епштейна, Е. Саїда та ін.). Проте, зважаючи на специфіку об'єкта, доцільно було б чіткіше експлікувати, як саме поняття «транскультурна особистість» корелює з класичним поняттям «маргінальної мовної особистості» в умовах білінгвізму, і де пролягає межа між ними в художньому дискурсі Р. Чілачави.

2. У підрозділі 3.1, розглядаючи «перекладацькі коди» митця при відтворенні української класики, авторка детально аналізує збірки перекладів Т. Шевченка, І. Франка та Лесі Українки. Хотілося б почути ширші коментарі здобувачки під час захисту: чи існують специфічні відмінності у застосуванні

стратегій доместикації та форенізації при перекладі модерної поезії Лесі Українки порівняно з синкретичною фольклорно-романтичною матрицею «Кобзаря» Т. Шевченка?

3. Аналізуючи автопереклад у підрозділі 3.2, авторкою виявлено його функціональну роль як механізму самоінтерпретації. Було б доречно посилити цей підрозділ порівняльним аналізом текстових змін (авторських трансформацій), які вносить поет, перекладаючи власні тексти з грузинської мови українською, порівняно з тими випадками, коли він перекладає «чужий» класичний текст.

Москальов Дмитро Петрович, кандидат філологічних наук, доцент, завідувач кафедри східної культури і літератури факультету східних мов Київського столичного університету імені Бориса Грінченка. Оцінка позитивна із зауваженнями:

Виникає питання щодо спецфіки топосу України в поезії Р. Чілачави. В окремому розділі, присвяченому імагологічній інтерпретації топосу України в поезії Р. Чілачави («Україна як обєкт імагологічної рефлексії в поезії Р. Чілачави») вказується, що «Україна у Чілачави позиціонується насамперед як «Інша-країна» духовна, з багатою культурою, історією та особистостями, які формують обличчя її історії». Серед маркерів топосу України в роботі виділяється:

1. Фігура Т.Г. Шевченка - «українця, велич якого не поміщається у рамки національного буття – постать світового, планетарного маштабу, що є скарбом усієї людської цивілізації». В роботі вказується, що саме творчість Шевченко «мала вагомий вплив на рецепцію України та загальне історіософське розуміння українськості для Р. Чілачави. Україна як «Інша» сприймається грузинським митцем насамперед як Батьківщина Кобзаря»;

2. Розкриття імагологічної візії України відбувається через «історію української держави, що постає як синтез давніх, політичних дискурсів. Р. Чілачава зосереджується на історичному минулому українців, на витоках їхньої державності та розкриває невідомі сторінки історії українця як Іншого для грузинського суспільства»;

3. Значення коханої дружини-українки;

4. Образ Чорнобиля. В роботі вказується: «Ефект відчуження та безлюдності Зони досягається через синергію вербальних, візуальних і звукових образів. Це реалізується шляхом нагромадження (ампліфікації) лексики та метафор, ключовим значенням яких є повна відсутність ознак життя... Семантична еволюція образу Чорнобиля також відбувається через його наповнення експресивною лексикою на позначення трагізму: біль, горе, лихо, біда»;

5. Полісся як простір, «де акумулюється вся сутність України». «Територія стає головним критерієм самоідентифікації, де власна причетність до долі багатостраждального краю є безперечною»;

З огляду на вищевказане, чи можна уточнити, яким все ж постає топос України в поезії Р. Чілачави? Чи можна вважати, що «дім», «кінь», «сад» – образи рідної Батьківщини (Грузії), а топос України переважно має протилежне навантаження: «лихо», «похорони землі», «багатостраждальність»? Що саме виявляється визначальним в постаті Шевченко, в образі Полісся, дружини, у вивченні історії України для формування топосу України в творчості Р. Чілачави?

Результати відкритого голосування:

«За» – 5 членів ради;

«Проти» – 0 членів ради.

На підставі результатів відкритого голосування разова спеціалізована вчена рада присуджує Динь Оксані Василівні ступінь доктора філософії з галузі знань 03 Гуманітарні науки за спеціальністю 035 Філологія.

Відеозапис трансляції захисту дисертації додається.

Голова спеціалізованої
вченої ради,
доктор філологічних наук, доцент **Наталя ІСАЄВА**